

blodige Vej gennem Tykningerne. Saa fulgte et Par Fædrelandssange, hvorefter han mere og mere faldt hen til den lumre Følelsesfuldhed, der er enfoldige Hjerters Poesi. Det lød forskrækeligt. Tilsidst spillede han Melodien til „Det er saa yndigt at følges ad“, og, for ret at lægge en smægtende Inderlighed i Foredraget af den gamle Sang til Ægtehjemmets Pris, lod han sine falske Toner bæve og hendø paa en saa kunstfærdig Maade, at Per tilsidst ikke turde se op fra Gulvet af Frygt for at komme til at le. Hofjægermesterinden derimod sad med Haanden under Kinden og saae ud gennem Vinduet med et ømt og blidt og skyldfrit Kvindesmil. — —

Der gik nu et Par Dage for Per i hyggeligt Samliv med Herregaardens Beboere. Hofjægermesteren var stadig i godt Humør og viste ham rundt paa sin Ejendom. I Selskab med Damerne foretog han om Eftermiddagen Køreture i den smukke Omegn, og desuden gjorde han Smaa-udflugter paa egen Haand eller sammen med Forvalteren, en ung Mand i hans egen Alder.

Det varede da heller ikke længe, før han rent legemligt rettede sig op og igen fik den brune Lød paa Kinderne, han havde bragt hjem med fra Italien, og som klædte ham saa godt. Om sit Forhold til det Salomonske Hus talte han saa lidt som muligt, hvilket hurtigt blev bemærket af Hofjægermesterinden, der herefter slet ikke berørte den Sag. Om sin Moder og om den egentlige Anledning til sin Jyllands-Udflugt vogtede han sig ligeledes for at tale, saalænge han endnu troede de to Damer hildede i den fortvivlede Indbildning om hans hemmelighedsfulde Oprindelse. Det varede dog ikke længe, før det gik op for ham, at i det mindste Hofjægermesterinden